

© Gabriel Chifu, 2018

© Editura Școala Ardeleană, pentru această ediție

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ

Cluj Napoca, str. Mecanicilor nr. 48

Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801

e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,

redactie@scoalaardeleanacluj.ro

Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803

e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro, esadifuzare@gmail.com

www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIFU, GABRIEL

Elegia timpului : un an de poezie (9 decembrie 2016 - 8 decembrie 2017) /

Gabriel Chifu; concepție graf. și il.: Mihaela Șchiopu.

- Cluj-Napoca: Editura Școala Ardeleană, 2018

ISBN 978-606-797-250-4

I. Șchiopu, Mihaela (il.)

821.135.1

Editor: Vasile George Dâncu

Imagine coperta I: Mihaela Șchiopu

Fotografia autorului: Ovidiu Manolescu

Coperta, ilustrațiile și tehoredactarea: Mihaela Șchiopu

gabriel chifu

elegia timpului

un an de poezie (9 decembrie 2016 - 8 decembrie 2017)

concepție grafică și ilustrații: Mihaela Șchiopu

Cluj-Napoca, 2018

sumar

cel nou

• 6 •

elegia timpului (ce vremuri...)

• 8 •

atunci

• 10 •

o rugă

• 12 •

întâmplare de toamna cu orașelul zăvorât

• 14 •

feerie de iarnă (cântec de dragoste)

• 16 •

cântec despre starea mea

• 18 •

balonul meu roșu, balonul meu albastru

• 20 •

ce se întâmplă?

• 22 •

căutând un adăpost

• 24 •

după-amiază târzie de septembrie

• 26 •

om de nisip

• 28 •

cântec simplu

• 30 •

vântul bate	de dragoste (a fost o vreme...)
• 32 •	• 62 •
miracol amânat	îmi încordez privirea și văd
• 34 •	• 64 •
prin vis	noapte încremenită
• 36 •	• 66 •
rugă de vindecare	întâmplare la Pergamonmuseum
• 38 •	• 68 •
mi-a picurat în vene puterea asta rară	ploaia de trei sute de zile (poem halucinatoriu)
• 40 •	• 70 •
rătăcirea	cocoașa de fontă
• 42 •	• 72 •
poem pentru Trieste	ieșirea din găoace (un imn al dezmarginirii)
• 44 •	• 74 •
elicopterul (o amintire din copilărie)	poemul generațiilor
• 46 •	• 76 •
elegia timpului (mai ales noaptea simt, mă doare...)	absent
• 48 •	• 78 •
poem despre voluptate	trăiește această minune
• 50 •	• 80 •
călătoria	un gând vesperal
• 52 •	• 82 •
inima. simțire și anatomie	alt puzzle
• 54 •	• 84 •
nu pot sa-mi imaginez	poem despre puritate
• 56 •	• 86 •
în vacanța de vară (poem oniric)	norii trec de pe cer în mintea mea
• 58 •	• 88 •
regiunea în care trăiam eu	un om săritor și un om nesăritor
• 60 •	• 90 •

undeva, pe brațul Athos

• 92 •

îngerul desenat

• 94 •

despre configurația ținutului interior

• 96 •

el înspre împărăția lui ne trage

• 98 •

poveste despre timpul trăit pe datorie

• 100 •

seară egeeană

• 102 •

tăcerile tale

• 104 •

nor nimbat peste Olimp

• 106 •

o zi obișnuită din viața autorului acestor versuri

• 108 •

popoare de furnici

• 110 •

înseninare egeeană

• 112 •

va veni noaptea aducând în oraș dinozaurii săi negri și triști

• 114 •

strigăt către mama

• 116 •

în rucsacul lui cel mare

• 118 •

visul meu va continua și când nu voi mai fi

• 120 •

pe atunci ne iubeam

• 122 •

de dragoste (un poem uitat și regăsit)

• 124 •

vis repetitiv, cu diferențe

• 126 •

raza orbitoare

• 128 •

ieșirea din coșmar

• 130 •

piatră și plumb în picioare

• 132 •

femeia

• 134 •

cel nou

În mintea mea, încet-încet, cu anevoie,
el capătă temei
și dobândește chip în mine.

Și-n vreme ce aicea, la vedere,
eu, știutul,
mă-mpuținez, mă sting, mă șterg și mă întunec,
în adâncimi, acolo, el, cel nou,
prinde puteri, sporește
și tot mai luminând se face.

Eu tac, sleit, înfrânt, cutremurat și în tăcerea mea
mă pierd, mă-nec
ca într-o încifrată mare, iscată pentru mine, pururi.

Iar el, cum crește: sângele lui, vai,
ce vesel este, și neînvins, vai, cum vuieste,
și muzici triumfale cum compune.

Ci lumea-ntreagă cu fluvii și câmpii înrourate,
cu ploi mănoase și vânt ce-adie printre cetini,
cu soare și cu lună,

sub elanul lui,

din el, în jurul lui, ca din sămânță,
încă o dată aieva se ivește
și neîntinată de la capăt iar pornește.

elegia timpului

(ce vremuri...)

Ce vremuri:

nu încăpeam în pat și nici în oraș,
pe-atunci eram uriaș.

Dintr-un pas, treceam râul.

Tâmpla-mi atingea pe cer norii răcoroși, plumburii.

Inima mea, bătând, cu puterea ei,
ridica ținutul cu biserici și case-n țării.

În zilele bune

o zi de-a mea

cât trei sau patru zile ținea.

Iar ochiul meu neîntrecut deslușea,

hăt, la capătul pământului, furnica
prin iarba colosală cum înainta.

Astăzi m-am micșorat, m-am tocit.

Umblu pe șase și pe zece cărări

și pe niciuna n-ajung unde-am plecat,
mă irosesc pe drum.

Vântul bate și mă azvârle ca pe-un ghemotoc de hârtie

în guri de canal din cartiere uitate, biruite,
unde locuiesc numai

oameni orbi și necuvântători.

Tot mai des nimeresc în spații care nu există,

acolo timpul curge altfel, pe dos și fulgerător.

Și tot mai des îmi visez sfârșitul:

el este de fiecare dată altfel, dar mereu,

oricât de umil, este epopeic, tulburător.